

liskus kune seljast, miskas neid maha ja sõkkus ise wihafelt jalgadega otjas. Teisel silmapilgul oli ta kui pabadesi waimudest aetud, kõrtst wälja läinud.

Ta jooksis enam kui kõndis otsetohe ndiamoori Kadaka Leenu juure. Tema — jah tema ükst wõis siin aidata. Seena jõudes rääkis ta põhjani oma õnnetuma armastuse loo ära. Wanamoor kuulas mõkke muigutades pealt. Kui Willem kõne lõpetas, wastas wanamoor: Selle kohta tean ma üsna head nõuu. Wõta see karbikene ühes, lanua seda kolm päewa oma rinna peal, siis katsu nägemata Liisa ümber häktselt kinni hakata ja kolm tublit musu anda. Siis on Liisa täiesti sinu oma.

„Jah, kui ma nägemata oleks, siis lähaks see korda! . . .“ lihas ta kartlikult wanamoori juttu peale.

Isegi Kadaka Leenu naeratas. Aga ta teadis ko siingi nõuu. Ta andis Willemi kätte weikese topsti punase pulbriga, üteldes: „Waata siin sees on põhja kotta südame pulber. Sellest pead ja kolm näputäit kummagisse saapaninasse panema, siis ei näe sind ükski inimene h i n g.“

Willem wõttis pulbri ja kastikese, tänas hea õpetuse eest ja läks, 5 nukelist wanamoori waewapalgaks mahajättes, oma teed.

Kolmandama päewa õhtul läks ta kartliku südamega trahterisse. Rinna peal seisis nõia kastikene, saapaninades põhjalotka südame pulber. Tasa astus ta trahterisse. Ta tahtis nägemata ja kuulmata omale ühte platši üles otsida. Tal oli ju ndiarohi saapaninas! Tasa lähines ta übele lauale, kus üks wõeras herra aset oli wõtnud. Ta tegumood tannistas, et ta üks külmawerelistest ingllastest oli. Inimesed ei pannud teda tähelegi; inglane,

kelle kõrwale ta asus, luges efsitamata oma ajalehte edasi. Willemi süda hüppas rõõnu pärast sees. Müid ta teadis, et ta tõesti nägemata oli! . . .

Willem tundis joogi jänu. Liisat ei tahtnud ta kutsuda, sest et see ju mitte sugugi aimatagi ei tohtinud, et ta seal oli! Korraga tuli tal hea mõtte. „Ta ei näe mind ju mitte!“ ja tüendas kartmata inglase õlleklaasi. See ei näidanud seda mitte tähelegi panemat. Willemi imedus pulbri mõju üle kaswis ifka suuremaks.

Liisat ei olnud ifka weel mitte ilmunud. Willemi jänu oli nüid jault kustutatud, nüid asus aga nälg ta kallale. Inglise ees seisis hästi lõhnam, weikseks lõigatud praad taldreku peal, kust ta aegajalt kahwliga jälle mõne tükikese suhu pistis. Kui ta õlut junes nägemata oli olnud, miks ei pidanud siis ka siin kätte õnneks minema? Ilma mõtlemata wõttis Willem inglase taldreku ja oli lübilise ajaga praadiga walmis. See oli aga ometi juba inglaselegi liig. Ta waatas kord kurjaste Willemi pääle, ümises paar arusaamatat sõna ja hõikas Liisat. „Mina tahan weel üks õlu ja weel üks liha!“ ütles ta üksluiselt Liisale, kes mitme õlle klaasiga ilmunud oli. Robe neiu pani ühe klaasi inglase ette, ja teise lühas ta — Willemi poole. — Kas Liisa teda siis wiimati nägi? . . . „Ah!“ waigistas ennast Willem, „see saab mõne tarwis olema, kes weel alles — tulema saab!“

Willemi plaan oli nüid walmis. „Kii pea kui ta jälle ligidale tuleb,“ oisustas Willem kerge wärinaga, „siis saab Liisa need kolm musu!“ Ei läinud mitte kuu aega, siis pöörtis Liisa jälle tagasi inglasele wärsket praadi tundes, mille taldreku nüid targaks saanud wõeras lõwasti kinni